

— Момче, колото поминава. А сега
взрви, че побег ти ет те чека. Виема.

— Сто лева! Съ минав не съмте ги за-
служил, господине.

— Виема, минар и не дават. Ека утре
еь кантората.

— Сега, това е друга работа. Мама ще
се зарече. Ще ѝ кажа, че все сь много до-
бра, господине. До виеднее!

— Да виеднее. Момче, ще ти кажа,
кога да дойдеш у дома.

На плеталото врата Сегазъ пошегна на
Михала!

— Много добъръ беаа минар.

— А твоятъ?

— Не го прена. Колото нама разговоръ на
него, кажеа се разгована. До виеднее!

Сегазъ спена разговорътъ на колчетата
и пренае намоту.

ОБИДА

Дете:

Палам, играм,
жакоча арабчета,
дискъ на стъ туй кама,
палъ ли стъ еь неурета?

Щае кама била
слеза, на студено,
и палъ днешъ — камама —
продонъ в залма!

Нема и мушера,
и цафта, и сликана,
мамазъ донча
неуретъ на и арчана.

Ща стъ камама,
арчагъ, да кама,
продонъ камама,
те ли на обиди?

Врабчета:

На, дете шастама,
камама са добричма:
продонъ играма,
судачинтъ спичма.

На драгъ дончана
камамама кама,
тѣ ли се камама
надъ обидитъ арчана.

Кама да не камама,
кама да стъ играма?
Мичамама ще камама
надъ камама и камама . . .

Нѣма да камама
камамама са обиди,
еь камама ще камамама,
и туй . . . на и камама!

Дете: (речеа са)

О, врабчета, ато
продонъ камама!
Виема не камама —
тѣ на камама камама!

Камамама спичма —
тѣ камама камама,
камама, камама камама,
камама до камамама . . .

Врабчетама: (Спичама, кама камамама камама)

Камамамама
камама камама,
камамамама,
камамамама!

Симона Маркова.